

[Udenrigsministeren.]

videre i bestræbelser for at genrejse Europas økonomi ved en gradvis afskaffelse af importrestriktionerne og tilvejebringelse af det europæiske betalingssystem; samarbejdet kom desuden til at omfatte en lang række andre handelspolitiske og økonomiske spørgsmål. Det er min overbevisning, at uden det samarbejde, der udvikledes i OEEC, ville Europa ikke være nået frem til den handelsfrigørelse og den økonomiske styrke, der i dag er fremherskende i de industrialiserede vesteuropæiske lande. Også den ordning, hvorved de europæiske valutaer ved udgangen af 1958 blev gjort fuldt omvekslelige med dollars, er et resultat af denne udvikling.

Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, var det på en gang OEECs succes og dens utilstrækkelighed, der i begyndelsen af 1960 førte til forhandlinger om en rekonstruktion af OEEC. Europas store økonomiske fremgang på den ene side og de fejlslagne forhandlinger om OEEC som rammen om en samlet europæisk markeds-løsning på den anden side gjorde det naturligt og ønskeligt at udvide medlemskabet med USA og Canada og ændre målsætningen i overensstemmelse med de ændrede forudsætninger for vestligt økonomisk samarbejde. I denne forbindelse er der grund til at nævne, at overgangen til de europæiske valutaers omvekslelighed med dollars fik afgørende betydning for OEECs fremtidige rolle på det handelspolitiske område. Så længe de europæiske lande havde knaphed på dollars, kunne OEEC-landene uden at krænke internationale forpligtelser opretholde og udvikle en liberalisering af vareudvekslingen sig imellem, som de ikke behøvede at udvide til lande uden for medlemskredsen, idet disse ikke deltog i det system af automatiske kreditter, som medlemslandene gennem Den europæiske Betalingsunion, EPU, på multilateral basis ydede hinanden. I slutningen af 1958 fandt hovedparten af OEEC-landene som bekendt, at deres økonomi nu var så stærk,

at de kunne gøre deres respektive valutaer frit omvekslelige med dollars. En følge af, at OEEC-landene således gjorde deres valutaer konvertible og ophørte med at yde hinanden automatiske kreditter gennem EPU, var, at forudsætningerne for at begrænse liberaliseringen til OEEC-landene ikke længere var til stede, og dermed bortfaldt en af OEECs væsentligste funktioner på det handelspolitiske område. I stedet søger man inden for GATT på universel basis at gennemføre handelspolitiske regler af omtrent tilsvarende art som i OEEC.

Resultatet af forhandlingerne om OEECs reorganisering, der strakte sig over hele 1960, er nedfældet i den overenskomst, der nu er forelagt det høje ting. Overenskomsten opstiller en målsætning og en ramme for et økonomisk samarbejde mellem den alt overvejende del af de industrialiserede lande i den frie verden, som indebærer store muligheder for resultater til gavn ikke blot for medlemslandene, men tillige for udviklingslandene i de andre verdensdele.

Organisationens målsætning er trefoldig, nemlig økonomisk vækst i medlemslandene, hjælp til udviklingslandene og udvidelse af verdenshandelen. Hver for sig vigtige mål, der griber ind i hinanden, således at forstå, at bidrag til opfyldelse af et af målene uundgåeligt også vil fremme opfyldelsen af de to andre. Bag det første mål, økonomisk vækst i medlemslandene, ligger en voksende erkendelse hos de industrialiserede lande — store som små — af, at deres respektive nationale økonomier er indbyrdes afhængige. Økonomiske forholdsregler, der tages i ét land, får virkninger — skadelige og gavnlige — for andre lande. Det er derfor nødvendigt, at de industrialiserede lande finder sammen i en rådslagning om deres økonomiske politik. Alle medlemslandene må være vitalt interesseret i, at et land, der får uligevægt på sin betalingsbalance, griber effektivt ind over for vanskelighederne, og ikke mindre interesseret i, at dette sker på en sådan måde, at van-